

14. 6. 2026 – Nechal je a šel domů

1. čtení: 2Sam 8, 1-6

Píseň: EZ607 – Bůh je náš Pán a král

Základ kázání: 2Sam 10 – 2Sam 11, 1

Kázání: Milí shromáždění,

že si ti pisatelé a redaktoři biblických textů pořád znovu dávali takovou práci zapsat tolik stejných událostí i zákonů *několikrát*. Tolikrát pak takřka *to samé* opakují i novozákonní epištoly. I evangelia.

Copak nestačilo obecné shrnutí Davidových bojů v 2Sam 8? *Nám* přece už tam bylo všechno jasné! Tak se zase někde bojovalo – proč to opakovat? Proč rozepisovat nějaké detaily? Ale jakmile jde o *naše* příběhy, tak to na detailech záleží *převelice!*

Kéž bychom milovali bližní jako sami sebe! Kéž by pro nás bližní byli tak důležití, jako jsme my sami pro sebe. Kéž bychom ostatním měřili stejným metrem jako sobě. Vždyť *všem stejně* měří Bůh – zejm. podle toho, jak lidé sami měří ostatním (Mk 7, 2; Lk 6, 38).

Tak doufám, že jsme společně slyšeli hned několik velmi zajímavých detailů boje s Amónovci a Aramejci. Už v úvodní zápletce. Tak v pokračující hlouposti a šílenství Amónovců a Aramejců. Tak i v odvaze a statečnosti Jóaba a Abíšaje. A nakonec v samotném závěru.

Hned úvod příběhu je totiž fascinující. Opět jak svou trvalou aktuálností, tak i stejně trávající lidskou sebestředností, hloupostí a pýchou. Dodnes je přece dobrou tradicí, že při úmrtí „vládce“ jiného národa přijedou jeho spojenci na jeho pohřeb. Prokázat úctu, vděčnost, slušnost. Dvojnásob, když David tím projevuje *hlubokou osobní* vděčnost – vždyť zemřelý král *nepřátelského* národa mu prokázal milosrdenství. Tak *samozřejmě* odpovíme i my na milosrdenství svým *milosrdenstvím!*

Jenže ouha. Tehdy i dnes. Tak *málo* lidí odpovídá na Boží i lidské milosrdenství svým milosrdenstvím. Tolik lidí naopak považuje milosrdenství bližních za své *právo*. Za *povinnost* bližních. Jaká ohavnost v očích Božích!

A někteří dokonce považují milosrdenství bližních za příležitost ke *zlu*. Svému. Nebo někoho jiného. Tak i Amónovci považovali Davidovy služebníky za špiony. Ačkoli mohl s klidem rovnou přijít a dobýt je. Jak

to David udělal např. se silnějšími a vyspělejšími Pelištejci. Už Saul přece Amónovce tak jednoznačně porazil (1Sam 11). Jak hloupý a pyšný je člověk!

A tito Amónovci extrémně. Protože hrozně *překvapeně* koukali, že vzbudili Davidovu nelibost. Když ponížili jeho služebníky cestou na své smuteční obřady. A co jako mysleli, že se stane? Že ten David, kterého se *tak* bojí, si nechá líbit takovéhle ponižování? Že se *on* lekne *jich* – kvůli několika oholeným bradám a vystrčeným zadkům?

Dokonce se Davida báli *tak moc*, že věděli, že sami nemají šanci se mu ani ubránit. A přesto mysleli, že k nim poslal špiony. Totální idiocie. Trvajících tak všudypřítomně dodnes. Tehdy i dnes působící tolik zbytečného zla, utrpení, válek.

Ale o to víc nás má trknout: Proč tedy David *nezaútočil*? Když Amónovci *museli* poslat pro násobně větší posily do Aramu, proč David *nedobyl* jejich území? Proč David *nerozšířoval* území Zaslíbené země? Vždyť tak snadno mohl!

Hle, mesiášský král.

Který teprve *v tuto* chvíli vyslal armádu. Ne, aby dobyl odvěké nepřátele své skupiny – ačkoli je mohl snadno zlikvidovat. David *nevyslal* svou armádu ani, když ponížili jeho služebníky. Udělal to *až*, když nepřátelé spojili své síly a *zaútočili* na Boží lid. Mimochodem zcela po vzoru mladého Saula (1Sam 11).

Bohužel David sám nešel. Celý dnešní příběh se tak stává *také* zápletkou příběhu hned dalšího – známého příběhu Davida a Bat-šeby. Nakonec tak je tomu dodnes – přítomnost jsme vyrobili v minulosti. Současnost je důsledkem předchozích let a desetiletí a staletí! Současnost jsme *neutvářeli* včera! Ale před pěti, deseti, padesáti lety.

Jóab s Abíšajem pak padli do pasti. Obklíčení přesilou neměli šanci zvítězit. Opět dodnes by se každý v takové situaci vzdal. Nebo utekl. Ale Jóab s Abíšajem *ne*. Rozdělili své síly – aby zabránili úplnému obklíčení a spojení nepřátelských armád. Silnější, starší, zkušenější Jóab si s sebou vzal *menší* část vojáků. A to proti *větší* armádě Aramejců. Ale vzal si proti nim *ty nejlepší z nejlepších*. A *většinu* své armády nechal mladšímu bratru Abíšajovi proti *slabší* armádě Amónovců. Kdo z nás by to udělal? Kdo z nás by naopak chtěl uchránit hlavně *svůj* život – tak si logicky vzal větší část své armády proti silnější části nepřátel?

Zřejmě také pro tuto nezlomitelnou odvahu a oddanost Jóaba i jeho nejlepších se před nimi obrovská aramejská armáda dala *hned* na

útěk. Na bitvu samotnou podle hebr. textu ani nestihlo dojít. Jak zásadně lidská oddanost, odvaha, sebeobět' zlepšují situace!

Dokonce natolik, že i Amónovci utekli. Viděli, že silnější Aramejci utíkají před menšinou Israelců. Tak co potom zmůžou *slabší* Amónovci proti *silnější* části israelské armády? Až na ten taktický slib a plán Jóaba s Abíšajem ani nemuselo dojít.

Jak milosrdný je Bůh zejména vůči odvážným, oddaným, riskujícím *pro ostatní!*

Ale typicky pro Bibli *není* překvapením konec. Není konec svatosti, podivnosti Hospodina Boha. A tak jeho věrných. Protože Jóab ty prchající slabé Amónovce *nechal na pokoji*. Místo aby podnikl trestnou výpravu – už jen za hanbu smuteční výpravy. Už jen proto, že museli vyrazit s armádou.

Ne. Nechal je být. A vrátil se domů.

Naopak zcela dodnes lidsky tradičním způsobem se zachovali ti Aramejci. Opět šíleně. Vždyť „viděli, že byli Israelem poraženi.“ Ale reakcí na to bylo, „opět se shromáždili.“ Po *porážce*? Tak ostudné, že na bitvu ani nestihlo dojít?

Tak co na tom změnil posily v čele s Šóbakem? Vždyť neutekli ani před *celou* israelskou armádou, ale jen před nejlepšími z nich – před malou částí.

Tak David tentokrát dal shromáždit *celou* armádu *jen* proti Aramejcům. Kterým Amónovci *nepřišli* na pomoc. Jak zrádné je pohanství! David tak Aramejce zcela rozprášíl.

A co se nestalo – uzavřeli s Davidem příměří. To chápeme z jejich strany, vždyť prohráli! Ale proč *David* přistoupil na příměří v takové situaci? Vždyť nepřátelé právě přišli o armádu – a neměli ani spojence! To je přece *ideální* situace rozšířit *své* území. Moc. Panství. Vládu. Kulturu. Víru. Jak to lidé dělají dodnes.

Ale David opět *ne*. Na rozdíl od takřka každého člověka David opět *odmítl* jednat podle lidské přirozenosti. Podle lidských tradic a zvyků. Normálu a obvyklosti. Jednal opět *proti* tisíciletím lidského jednání – které trvají dodnes. A *odmítl* zničit své nepřátele. Vymazat je zpod nebes. Zabrat jejich území. Rozšířit *svou* moc a území a slávu a pocit důležitosti. A bohatství.

Nepochopitelné. I dnes takřka pro všechny. *My* jsme přece ti vyvolení, Boží, nejlepší! Tak se nám, logicky, mají ostatní podřídit. A

když to neudělají dobrovolně, tak je prostě *donutíme*. Silou nebo manipulací.

David to odmítl. Už zase. Vždyť tolikrát vůči Saulovi. Tak i vůči mnohem horším pohanům. *Bůh* rozhodl o hranicích Zaslíbené země. *Bůh* rozhodl o Davidově kralování. *Bůh* Davida tolikrát zachránil ze smrti a beznadějných situací. *Hospodin Bůh* i teď dopřál vítězství z obklíčení Amónovci a Aramejci.

Tak jak by David mohl být *pomyslet* na to, že „teď bude po jeho?“ Vždyť vše co měl, měl od Boha. Nedávno mu to navíc *Bůh* sám připomněl, když odmítl Davidův nápad postavit *Hospodinu* chrám (2Sam 7).

Naopak *samozřejmě* jednal dál podle Boží vůle (např. Dt 8). Jistě až nepříjemně pro většinu Božího lidu. *Protože se už zase* přímo nabízelo *prosadit si svou*. Vůli, přání, chtění, víru. A ospravedlnit je lidskými představami o dobru, vyvolenosti, nadvládě, nadřazenosti. Nebo alespoň *spravedlivou* pomstou za *zhanobení* naší smuteční výpravy. Vždyť opět *dodnes* je normální za zostuzení zabíjet, vraždit, mučit, ničit!

Ale David ne. *Mesiáš ne*. *Protože Bůh* ne. Místo aby činil milosrdenství *jen* tam, kde holt musí, činí *opak*. Činí milosrdenství *všude*, kde to *jen trochu jde*. *Dokud* to jen trochu jde. Tak strašlivě *proti* lidské přirozenosti a normalitě. *Dodnes*. I mezi křesťany a evangelíky. *Bůh* činí milosrdenství, *dokud to jen trochu jde*. A tak i David. Tak i Ježíš. Vždyť stejně už Abraham a Izák a starší Jákob. A tolik křesťanů i židů před námi. Ale jak cizí je to i křesťanům dnes...

O to smutnější je příběh hned následující. V němž i David bude jednat právě *lidsky*. Právě normálně. Obvykle. Přirozeně. Jako tolik i „věřících“ *dodnes*. Jako tolik „mocných“ *dodnes* – vůči Bat-šebě, jejímu manželovi i ostatním.

Ale to společně až příští týden. Dnes podržme vytrvalost Davidova milosrdenství i ve válkách. Proti i strašným nepřítelům útočícím po *staletí*. A tak Davidovu odvahu a věrnost a svatost. Kterou se tak „dali nakazit“ i jeho bližní.

V níž dali přednost míru před pomstou. Dali přednost míru před rozšířením území, moci, vlivu, slávy a bohatství. A tak upřednostnili svaté před světským. **Amen**

Píseň: S148 – Kdo na kolenou klečí, vídá dál